

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392419360/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

IV.

Mester Linnés Skole lå derude, hvor Byen op-
hørte, og Landet begyndte, i en lang, ubebygget
Gade, hvor kun enkelte gamle Huse stod, med høje,
svajede Tage og spidse Kviste, som oftest kun be-
boede i et Par Fag og mest af små Pensionister eller
ensomme Gamlinge, der havde ejet Gårde på Landet
og nu sad ubevægelige Dagen igennem på deres For-
højninger, i de læderbetrukne Lænestole og med Hæn-
derne foldede om Tobakstønden stirrede ud mod den
frie Horizont. Her var Lejerne billige, og her kunde
de høre Aftenklokkerne ringe Solen ned ude i deres
gamle Landsbyer, hvis hvide Prikker øjnedes fjært
i det Grønne.

Mester Linnés Hus var det yderste af dem alle;
«Villa Sindsro» hed det, med høj Kælder og dobbelt
Stentrappe med Jærngelænder op til Stuen. På det
buede, mægroede Tag knejste to Kviste, en til hver
Side; i den ud mod Engene havde Mester Linné sin
vindomsuste Bolig, og herfra kunde Gadens øvrige
Beboere i stille Sommeraftener høre hans Violinstrøg.
I den anden boede hans Husholderske, Eline Petersen.

Her ude på den høje Trappe stod da Tue hin
længe frygtede Morgen og skulde sige Farvel til Mo-
der. Solen skinnede venligt på de gamle Hustage,

og Luften var kølig og frisk. Men Tue kunde intet andet sanse, end at Moder vilde gå fra ham og lade ham ene tilbage mellem alle disse fremmede, langt borte fra Hjemmet og Stuerne.

«Mo'r, Mo'r,» stammede han og klamrede sig fast til hendes Hånd.

Moder trak den læmpeligt til sig: «Tue, vær nu fornuftig,» sagde hun og så på ham med sine stærke, blå Øjne, «tænk nu på, hvad jeg har sagt dig — jeg kommer jo og henter dig Klokkeren ét.»

Hun gik hurtigt ned ad Trappen, vendte sig endnu en Gang og nikkede smilende op — så gik hun.

Hun gik — det svimlede for Tue — hun forlod ham virkelig — han blev ene — således måtte det være at dø — — —

«Nu min Ven, så må du nøjes med mig», lød det i hans Øren; han så forvirret op i Mester Linnés magre Ansigt, «du kender jo da lidt til mig, ikke sandt?»

Hans Stemme var så venlig, at Tues Hjærtebanken sagtnede lidt. Mester Linné trykkede hans Hånd og smilte:

«Velkommen skal du være — træd indenfor — velkommen, o —» han standsede på Tærsklen og fæstede et så tragisk Blik på Tue, at hans Hjærte atter tog til at hamre, «her byder jeg dig velkommen, Sønnen af den eneste Mand jeg højagter mellem denne Stads foragtelige Indvånere — han, som sendte en virkelig Kammerrådstitel tilbage — velkommen i en Skole, i min Skole — o, det skulde have været i min Ungdom! Nå —,» han strøg sig over Ansigtet og lukkede Døren.

I det samme gik en anden Dør op ovre i Baggrunden af Gangen, og Tue så et Hoved blive stukket ind — et hulkindet, storøjet Ansigt med en Rede rød Hår om Ørene; det slog ham strax, at sådan måtte Mester Linnés Husholderske se ud.